

Kodėl Pagrandukas mažo ūgio

2007-09-12

Prie melsvojo Luodžio ežero, Salako miestelyje, gyveno berniukas, vardu Pagrandukas. Jis labai svajojo išvykti į tokią šalį, kurioje vaikai neverčiami valgyti sriubos.

Vieną šeštadienį, kai namiškiai valandėlei užsnūdo, Pagrandukas pasiėmė skėtį, į kišenę įsidėjo gabaliuką lydyto sūrio ir, tylutėliai uždaręs duris, iškeliavo ieškoti išsvajotos šalies.

Pradžioje jis plaukė valtele skaidria Šventosios upe per Antalieptės marias, keliavo ežerų ir upių pakrantėmis pro plaukiojančių javų laukus, kol vieną dieną pasiekė Kisielijos respubliką. Pasienio sargybinis, toks mažo ūgio žmogutis, rūsčiai perspėjo:

– Ar tu žinai, berniuk, kad mūsų respublikoje už sriubos valgymą griežtai baudžiama? Nusikaltėlis išvedamas į mišką ir pasodinamas ant skruzdėlyno...

– Kokie puikūs jūsų valstybės įstatymai! Aš sutinku čia gyventi, ar leidžiate?

– Prašom, – tarė sargybinis. – Tik žiūrėk, kad paskui nesigailėtum...

Ir prasidėjo berniukui Pagrandukui naujas gyvenimas. Mokykloje, kurioje jis dabar mokėsi, penketukus už elgesį gaudavo tik tie mokiniai, kurie nevalgydavo sriubos. O jeigu kuris berniukas ar mergaitė baigdavo mokyklą nesuvalgę nė vienos vičvienaitės lėkštės sriubos – jie būdavo apdovanojami aukso medaliu ir tokiu dideliu šokoladiniu tortu, kurio nesuvalgydavo net per devynerius metus ir devynis mėnesius.

– Koks malonus čia gyvenimėlis! – džiaugėsi Pagrandukas valgydamas pietus.

Pirmas patiekalas buvo slyvų kompotas, antras – saldus obuolių kisielius, o trečias – šviežių braškių kokteilis...

Ilgainiui nuo saldžių valgių Kisielijoje baisiai viskas apsaldo. Net žodžiai, kuriuos tardavo šios respublikos gyventojai, buvo saldūs. O jau mokyklos mergaičių liežuvėliai buvo it medus, todėl jos tik ir saldžialiežuvaudavo:

– Tamsta auklėtojau, koks jūs malonus žmogus!..

– Gerbiama valytoja, kaip jūs talentingai iššlavėte koridorių!..

– Mielas matematikos mokytojau, kokią genialią jūs turite galvą! Geresnė negu elektroninė skaičiavimo mašina!..

„Keista, – galvojo Pagrandukas, – bet kodėl visi Kisielijos gyventojai tokio mažo ūgio? Gal dabar esu pats aukščiausias šioje šalyje? Reikia pasimatuoti...“

Atėjo berniukas Pagrandukas į mokyklos gydytojo kabinetą ir paprašė išmatuoti jo ūgį.

– Metras dvidešimt septyni centimetrai...

– Negali būti! – nusigando Pagrandukas. – Vadinasi, per visus metus aš nepaūgėjau nė vienu centimetru! Kodėl? Gal aš sergu neūžaugine liga?

Gydytojas atsiduso.

– Gerasis berniuk, aš išduosiu tau vieną paslaptį: mes visi esame mažiukai todėl, kad nevalgome sriubos...

Berniukas Pagrandukas išpūtė akis. Paskui kiek pagalvojo, pasilenkė prie gydytojo ir tyliai sušnabždėjo į ausį:

– Mes juk galime imti ir slapčiomis išsivirti sriubos... Pridėtume pipirų, svogūnų...

– Ir dar lauro lapelių! – virpėdamas iš džiaugsmo sušuko gydytojas.

– O kad kopūstai būtų rūgštesni, į puodą įmesime laukinį obuoliuką...

– Prieš valgydami į sriubą įdėsime po gerą šaukštą grietinės...

– Valio! – ėmė šaukti abu sąmokslininkai ir ploti rankomis taip garsiai, kad net Kisielijos prezidentas Nesriuba, važiuodamas automobiliu pro šalį, susidomėjo šiuo triukšmu. Įkišo galvą pro duris ir rūsčiai pasiteiravo:

– Kas čia kalba apie sriubą? Gal užmiršote skruzdėlyną?

– Oi, ką jūs, gerbiamas prezidente... Mudu su šiuo pacientu šnekame apie sriubos žalą augančiam organizmui, – ėmė teisintis gydytojas.

– Na gerai... Matau, kad apsirikau... – tarė patenkintas prezidentas Nesriuba ir uždarė duris.

Taip ir liko sriuba neišvirta, o berniukas Pagrandukas – mažu žmogeliu, viso labo tik metro dvidešimt septynių centimetrų ūgio.

Parengė Dainius Juknevičius

Žurnalas vaikams "Bitutė"